

FIG 4

schema een geheel andere plaats innemen als in het Oz systeem is de centrale opstelling van de sprekkentellers minder eenvoudig toe te passen.

De I Vk heeft een rustcontact, 10 uitgangen; in de 11e stand wordt de afschakelteller bewerkt en de zettingen gegeven. Alleen indien de I Vk zich in de ruststand bevindt kan een eindkiezer (Ek) op het, bij die I Vk behorende nummer, testen.

De 10 uitgangen worden per 50

abonné's van een honderdtal parallel geschakeld en verder naar de verdeler gevoerd.

De mogelijkheid is dus aanwezig per 100 nummers 20 uitgangen te maken. Daar uit de praktijk blijkt, dat dit te veel is, worden de twee vijftig talen meestal volledig parallel geschakeld, zodat 10 uitgangen per honderdtal ontstaan.

Door deze parallelschakeling krijgen we dus reeds een reductietrap van 10 op 1. Daar het aantal I Gk's in een telefooncentrale ver beneden

10% ligt (ongeveer 4%) moet nog een reductietrap worden toegepast. Dit geschiedt door middel van de II Vks, waarbij zoveel mogelijk getracht wordt de bundel I Gk's volkomen te maken, dwz dat alle abonne's alle I Gk's kunnen bereiken. Aan deze wens van volkomenheid kan bij een aantal I Gk's dat boven de 170 ligt niet meer worden voldaan. Immers de tweede voorkezers hebben 17 uitgangen en de eerste voorkezers hebben 10 uitgangen; dit aantal van 170 is dus het maximum.

In de praktijk is de uitvoering ongunstiger, daar de eerste uitgangen als *directe uitgangen* naar de Gk's zijn uitgevoerd. Dit aantal directe uitgangen varieert in de diverse centrales van 2 tot 4.

Gesteld dat er 3 directe uitgangen zijn, dan zijn er 7 uitgangen naar II Vks, waarbij $7 \times 17 + 3 = 122$ Gk's bereikt kunnen worden, zie figuur 3, op blz 146.

In het eerste voorkezer systeem bestaat dus de mogelijkheid dat een telefoonverbinding iets sneller tot stand kan komen, omdat via zo'n

I/II	III	IV/V	VI/VII	WIKKELINGEN
A	W	MM	W	1-2 3-4 1-5
B	V	W	W	1-2 2-3 4-5
C	MM	VV	VDM	1-2 1-2 4-5
P	MM	DM	MV	1-2 2-3 4-5
V	MM	W	W	1-2 2-3 4-5
Z	W	M	DM	1-2 1-2 4-5

